

दानिएलको पुस्तक - एक सय पाँचौं

सुसमाचारको क्रमिक अस्वीकार: ख्रीष्टको जन्मदेखि स्तिफनसको ढुङ्गाले हानेर हत्या गरिएसम्म

Jeff Pippenger

2024-02-29

अन्तिम लेखमा हामीले यो कुरा उल्लेख गरेका थियौं कि प्रेरणाले यहूदीहरूले क्रूसमा सुसमाचारप्रतिको आफ्नो “अस्वीकारमा मोहर लगाए” भनी चिन्हित गर्‍यो, र त्यसपछि स्तिफनसलाई ढुङ्गाले हानेर मारिँदा तिनीहरूले आफ्नो अस्वीकारलाई फेरि पुष्टि गरे। यो कसरी सम्भव भयो? निश्चय नै, त्यस इतिहासका कुतर्की यहूदीहरूले सुसमाचारको अस्वीकार क्रमशः सम्पन्न गरेका थिए। उहाँको जन्मकै समयमा तिनीहरू पहिले नै छाडिएका थिए। ख्रीष्टको जन्मदेखि स्तिफनसलाई ढुङ्गाले हानेर मारिएको घटनासम्मको अवधि सुसमाचारको क्रमिक अस्वीकारलाई दृष्टान्ति गर्दछ।

“मानिसहरूले यसलाई जान्दैनन्, तर यस समाचारले स्वर्गलाई आनन्दले भरिदिएको छ। अझ गहिरो र अझ कोमल चासोका साथ ज्योतिका संसारका पवित्र प्राणीहरू पृथ्वीतर्फ आकृष्ट भएका छन्। उहाँको उपस्थितिले सारा संसार अझ उज्यालो भएको छ। बेथलेहेमका पहाडहरूमाथि असंख्य स्वर्गदूतहरूको एक विशाल समूह भेला भएको छ। तिनीहरू संसारलाई यो शुभ समाचार घोषणा गर्ने संकेतको प्रतीक्षामा छन्। यदि इस्राएलका अगुवाहरू आफ्नो जिम्मेवारीप्रति विश्वासी भएका भए, तिनीहरूले येशूको जन्मको घोषणा गर्ने आनन्दमा सहभागी हुन सक्थे। तर अब तिनीहरूलाई पन्छाइएका छन्।” *The Desire of Ages*, 47.

येशूको जन्मदेखि स्तिफनसको मृत्युसम्म प्राचीन इस्राएलद्वारा सुसमाचारको क्रमिक अस्वीकार चित्रित गरिएको छ। यहूदीहरूले ख्रीष्टलाई अस्वीकार गरेको कुरा क्रमिक थियो भन्ने कुरा स्वीकार गर्दा, “तिनीहरूको अस्वीकारलाई मुद्रित गर्ने” घटनालाई दुवै स्थानमा—क्रूसमा, जहाँ मन्दिरको पर्दा च्यातियो, र स्तिफनसको मृत्युमा—पहिचान गर्न सकिन्छ। पर्दा च्यातिनु यस कुराको प्रतीक थियो कि तिनीहरू अब परमेश्वरका करारका प्रजा रहेनन्, र जब स्तिफनसलाई ढुङ्गाले हानेर मारियो, स्तिफनसले येशूलाई परमेश्वरको दाहिने हातपट्टि उभिइरहेको देखे, जुन दानिएल अध्याय १२, पद १ मा अनुग्रहको समयको समाप्तिको प्रतीक हो। यरूशलेमको विनाश पनि अनुग्रहको समयको समाप्तिको एउटा प्रतीक हो।

“यरूशलेममाथि आउन लागेको प्रतिफल केवल अल्प समयसम्म मात्र टार्न सकिन्थ्यो; र जब ख्रीष्टको दृष्टि त्यस विनाशका लागि ठहरिएको नगरमाथि टिक्‍यो, उहाँले केवल त्यसको विनाश मात्र होइन, तर एक संसारको विनाश पनि देख्नुभयो। उहाँले देख्नुभयो कि जसरी यरूशलेम विनाशको निम्ति सुम्पियो, त्यसरी नै संसार पनि आफ्नो विनाशको भाग्यमा सुम्पिनेछ। उहाँले परमेश्वरका विरोधीहरूमाथि आउने प्रतिफल देख्नुभयो। यरूशलेमको विनाशको समयमा घटेका दृश्यहरू प्रभुको महान् र भयङ्कर दिनमा अझ बढी भयानक रूपमा पुनः दोहोरिनेछन्।” *Review and Herald*, December 7, 1897.

यो केवल परमेश्वरको कृपाले गर्दा मात्र सम्भव भयो कि यरूशलेम क्रूसको समयमा नाश हुनबाट जोगियो।

“यहूदीहरूले ख्रीष्टलाई क्रूसमा चढाउँदा यरूशलेमको विनाश त्यसैमा निहित थियो। कलवरीमा बगाइएको रगत नै त्यो भार थियो, जसले तिनीहरूलाई यस संसारका लागि र आउने संसारका लागि विनाशतर्फ ढुबायो। त्यसैगरी महान् अन्तिम दिनमा पनि हुनेछ, जब परमेश्वरको अनुग्रहलाई अस्वीकार गर्नेहरूमाथि न्याय आउनेछ। ख्रीष्ट, जो तिनीहरूका लागि ठेस लाग्ने चट्टान हुनुहुन्छ, त्यसबेला तिनीहरूलाई प्रतिशोध लिने पर्वतझैँ प्रकट हुनुहुनेछ। उहाँको मुखमण्डलको महिमा, जुन धर्मीहरूका लागि जीवन हो, दुष्टहरूका लागि भस्म पार्ने आगो हुनेछ। अस्वीकार गरिएको प्रेम र तुच्छ ठानिएको अनुग्रहका कारण पापी नष्ट हुनेछ।” *द डिजायर अफ एजेस*, 600.

क्रूसको समयमा यरूशलेमको विनाश नल्याइदिई ढिलो गरिएको कुरा केवल परमेश्वरको कृपामात्र थियो।

“यरूशलेमको विनाश ख्रीष्ट स्वयम् द्वारा घोषित गरिएपछि पनि करिब चालीस वर्षसम्म प्रभुले त्यो सहर र राष्ट्रमाथि आफ्ना न्यायहरू रोकिराख्नुभयो। आफ्नो सुसमाचारलाई अस्वीकार गर्नेहरू र आफ्नै पुत्रका हत्याराहरूप्रति परमेश्वरको धैर्य कति अद्भुत थियो।” द ग्रेट कन्ट्रीभर्सि, 27.

आफ्नो अन्तिम मन्दिर-शुद्धीकरणको समयमा येशूले आफ्नो अनुयायीहरूले अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु देख्दा यरूशलेमबाट भाग्नपर्ने चेतावनी प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। उहाँले पहिलोपटक मन्दिर शुद्ध पार्नुहुँदा यहूदीहरूले उहाँका पिताको घरलाई डाँकुहरूको गुफा बनाएका छन् भनी बताउनुभएको थियो, तर अन्तिम पटक उहाँले भन्नुभयो, “तिमीहरूको घर तिमीहरूकै लागि उजाड छोडिएको छ।” क्रूसको घटना, जुन हुनै लागेको थियो, हुनुभन्दा अघिनै, त्यो मन्दिर—जहाँ क्रूसमा टाँगिँदा पर्दा च्यातिनुपर्ने थियो—पहिले नै परमेश्वरको घर नभई यहूदीहरूको घरको रूपमा चिनाइएको थियो। सिस्टर ह्याइटले ख्रीष्टले त्यो घोषणा कहिले गर्नुभयो भन्ने कुरा सम्बोधन गर्नुहुन्छ, र उहाँको साक्ष्य अघि बढ्दै जाँदा उहाँले थपिएको कृपाका ती चालीस वर्षलाई पनि सम्बोधन गर्नुहुन्छ।

“ख्रीष्टका वचनहरू—‘हेर, तिमीहरूको घर तिमीहरूका लागि उजाड छोडिएको छ’ (मत्ती २३:३८)—जो उहाँले पूजाहारीहरू र शासकहरूलाई भन्नुभयो, तिनका हृदयमा भय उत्पन्न भएको थियो। उनीहरूले उदासीनताको आडम्बर गरे, तर यी वचनहरूको अर्थ के हो भन्ने प्रश्न तिनका मनमा निरन्तर उठिरह्यो। कुनै अदृश्य संकटले तिनीहरूलाई धम्की दिइरहेको जस्तो प्रतीत हुन्थ्यो। के यस्तो हुन सक्छ कि राष्ट्रको गौरव रहेको त्यो भव्य मन्दिर चाँडै नै भग्नावशेषको थुप्रो बन्ने थियो?...”

“ख्रीष्टले यरूशलेममाथि आउन लागेको विनाशको एउटा चिन्ह आफ्ना चेलाहरूलाई दिनुभयो, र उहाँले तिनीहरूलाई कसरी उम्कने भन्ने पनि बताउनुभयो: ‘जब तिमीहरूले यरूशलेमलाई सेनाहरूले घेरेको देख्नेछौ, तब यसको उजाड हुन लागिसकेको छ भन्ने जान। तब यहूदियामा हुनेहरू पहाडतिर भागून्; र यसको बीचमा हुनेहरू बाहिर निस्कून्; र गाउँ-देशमा हुनेहरू त्यसमा प्रवेश नगरून्। किनकि यी बदला लिने दिनहरू हुन्, ताकि लेखिएका सबै कुरा पूरा होऊन्।’ यो चेतावनी यरूशलेमको विनाश हुँदा, चालीस वर्षपछि, मात्रका लागि दिइएको थियो। ख्रीष्टियनहरूले त्यो चेतावनी पालन गरे, र नगरको पतनमा एक जना पनि ख्रीष्टियन नाश भएन।” द डिजायर अफ एजेस, 628, 630.

ख्रीष्टलाई सन् ३१ मा क्रूसमा चढाइयो, र लगभग चालीस वर्षपछि, सन् ७० मा, साढे तीन वर्षको घेराबन्दीपछि यरूशलेम नष्ट भयो। यदि दानिएल अध्याय ९, पद २४ मा सत्तरी हप्ताका रूपमा चिनाइएको परीक्षाकालको अझै साढे तीन वर्ष बाँकी थियो भने, यरूशलेम कसरी सन् ३१ मा क्रूसको समयमा नै नष्ट भएको हुन सक्थ्यो? यस्ता देखिने असंगतिहरूलाई कसरी समाधान गर्न सकिन्छ? सबैभन्दा सरल समाधान भनेको सत्तरी हप्ताद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको परीक्षाकालको समाप्तिको सन्दर्भमा, त्यसलाई परीक्षाकालको क्रमिक समाप्तिका रूपमा बुझिनुपर्छ भन्ने तथ्यलाई मात्र पहिचान गर्नु हो। यो सत्य हो, तर त्यस इतिहासका मार्गचिह्नहरू लागू गर्दा यसले कुनै पनि भविष्यसूचक विशिष्टता हटाइदिन्छ। म यसलाई स्पष्ट गर्ने प्रयास गर्नेछु।

यदि पेन्टेकोस्टले बाबेलमा भएको अर्को भेडाबथानलाई बोलाइने निकट-आउँदै गरेको आइतबारको व्यवस्थालाई प्रतिनिधित्व गर्छ भने, पेन्टेकोस्टको साढे तीन वर्षपछि मात्र सुसमाचार अन्यजातिहरूकहाँ किन गयो? के ख्रीष्टको मृत्यु, वा स्तिफनसको मृत्यु, प्राचीन इस्राएलका निम्ति अनुग्रहको समयको अन्त्यको चिन्ह हो? यदि लाओडिसियाई एडभेन्टवाद निकट-आउँदै गरेको आइतबारको व्यवस्थामा एउटा मण्डली रहन छोड्छ भने, के सन् ७० मा मन्दिरको विनाशले आइतबारको व्यवस्थामा लाओडिसियाई एडभेन्टवादको मन्दिरको अन्त्यलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो? जे कुराहरू देख्नमा मानौं असङ्गतिहरू जस्ता प्रतीत हुन सक्छन्, तिनको समाधान “line upon line” को प्रयोगद्वारा हुन्छ, र जब त्यो प्रयोग गरिन्छ, तब हामीले पहिचान गर्दै गरेका waymarks को गवाही अत्यन्त स्पष्ट र संक्षिप्त बन्छ।

ख्रीष्टले करारलाई दृढ पार्नुभएको हप्ता तीन वर्ष र आधाका दुई समान अवधिहरूमा विभाजित छ। पहिलो तीन वर्ष र आधाको अवधि ख्रीष्टको बप्तिस्माबाट आरम्भ हुन्छ र उहाँको मृत्युसँग अन्त हुन्छ। बप्तिस्मा उहाँको मृत्यु र

पुनरुत्थानको प्रतीक हो, त्यसैले तीन वर्ष र आधाको त्यस अवधिको आरम्भ त्यसको अन्त्यसँग अभिन्न रूपमा समान छ। त्यस अवधिमा ख्रीष्टले सुसमाचार केवल यहूदीहरूलाई मात्र प्रस्तुत गर्नुभयो। त्यस तीन वर्ष र आधाको अन्त्यले त्यसपछि आउने अर्को तीन वर्ष र आधाको आरम्भलाई चिन्हित गर्छ। दोस्रो तीन वर्ष र आधाको अवधिको आरम्भ ख्रीष्टको मृत्युद्वारा हुन्छ, र यसको अन्त्य स्तिफनसको मृत्युसँग हुन्छ। त्यस अवधिमा चेलाहरूले सुसमाचार केवल यहूदीहरूलाई मात्र प्रस्तुत गरे।

ती दुई अवधिहरू, जो अलग-अलग भविष्यसूचक रेखाहरू हुन्, “रेखामाथि रेखा” अनुसार एकसाथ ल्याइनुपर्छ। दुवै आरम्भ र अन्त्यमा अल्फा र ओमेगाको छाप विद्यमान छ, किनकि आरम्भ र अन्त्यका इतिहासहरू एउटै हुन्। दुवै अवधिका समयावधि समान छन्, र प्रत्येक अवधिमा सम्पन्न गरिने कार्य पनि समान छ। ख्रीष्ट, जो पहिलो र अन्तिम हुनुहुन्छ, सबै वस्तुहरूको सृष्टिकर्ता पनि हुनुहुन्छ, र त्यस अर्थमा उहाँ सत्यका सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ। हिब्रू शब्द “सत्य” तीनवटा हिब्रू अक्षरहरूद्वारा निर्मित गरिएको थियो। पहिलो अक्षर, त्यसपछि तेह्रौँ अक्षर, त्यसपछि हिब्रू वर्णमालाको अन्तिम अक्षर—यीलाई मिलाएर हिब्रू शब्द “सत्य” बनाइन्छ।

साढे तीन-तीन वर्षका दुवै अवधिहरूमा पहिलो र अन्तिम रूपमा ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ, किनकि पहिलो अवधिको आरम्भमा उहाँ आफ्नो बप्तिस्मामा हुनुहुन्छ, र त्यसै पहिलो अवधिको अन्त्यमा उहाँ आफ्नो मृत्युमा हुनुहुन्छ। अनि दोस्रो अवधिको आरम्भमा ख्रीष्ट आफ्नो मृत्युमा हुनुहुन्छ, र दोस्रो अवधिको अन्त्यमा उहाँ परमेश्वरको दाहिने हाततर्फ उभिरहुनुभएको हुनुहुन्छ। तेह्र संख्या विद्रोहको प्रतीक हो, र दुवै अवधिमा—सुसमाचार ख्रीष्टद्वारा स्वयं व्यक्तिगतरूपमा प्रस्तुत गरिएको होस्, वा दोस्रो अवधिमा उहाँका चेलाहरूबाट—कुतर्क गर्ने यहूदीहरूले सुसमाचारको सन्देशको विरुद्ध विद्रोह गरे।

दुवै अवधिहरू एउटै अवधि हुन्, अल्फा र ओमेगाको छाप वहन गर्छन्, र एउटै सुसमाचार सन्देशको पहिचान गराउँछन्। ती दुई अवधिहरूलाई “रेखामाथि रेखा” अनुसार एकसाथ ल्याइनुपर्छ। “रेखामाथि रेखा” को कार्यविधि पछिल्लो वर्षाको जाँच गर्ने कार्यविधि हो। यही अन्तिम दिनहरूको कार्यविधि हो, र अन्तिम दिनहरूमा यही कार्यविधिद्वारा चिनाइएका र स्थापित गरिएका सत्यहरू नै एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयमा लेवीका सन्तानहरूलाई शुद्ध वा पवित्र पार्ने कुरा हुन्।

उसले कसलाई ज्ञान सिकाओस्? र कसलाई सिद्धान्त बुझाओस्? के तिनीहरूलाई, जो दूधबाट छुट्टिएका छन्, र स्तनबाट टाढा लगाइएका छन्। किनकि आज्ञा माथि आज्ञा, आज्ञा माथि आज्ञा; पङ्क्ति माथि पङ्क्ति, पङ्क्ति माथि पङ्क्ति; यहाँ अलिकति, र त्यहाँ अलिकति हुनुपर्छ: किनकि उसले अङ्किंदो ओठ र अर्को भाषाद्वारा यस प्रजासित बोल्नेछ। जसलाई उसले भन्यो, “यही विश्राम हो, जसद्वारा तिमीहरूले थाकेकालाई विश्राम दिन सक्छौ; र यही ताजगी हो”: तर तिनीहरूले सुन्न चाहेनन्। तर परमप्रभुको वचन तिनीहरूका निम्ति आज्ञा माथि आज्ञा, आज्ञा माथि आज्ञा; पङ्क्ति माथि पङ्क्ति, पङ्क्ति माथि पङ्क्ति; यहाँ अलिकति, र त्यहाँ अलिकति भयो; ताकि तिनीहरू जाऊन्, र पछाडि लडून्, र टुक्राटुक्रा होऊन्, र पासोमा परून्, र समातिऊन्। यशैया 28:9-13।

यशैयामा अर्को पदले यरूशलेमका जनतालाई शासन गर्ने ठट्टा गर्ने मानिसहरूलाई सम्बोधन गर्दछ। ती ठट्टा गर्ने मानिसहरूका लागि, “विश्राम र ताजगी” (पछिल्लो वर्षा), जसलाई तिनीहरूले “सुन्न” इन्कार गरे, त्यही कुरा तिनीहरूलाई “जान, र पछाडि लडून्, र चकनाचूर हुन, र पासोमा पर्न, र समातिन” लगाउँछ। त्यो परीक्षा तिनीहरूका सामु अर्को जिब्रोद्वारा प्रस्तुत गरिएको थियो, किनकि एलियाह, यूहन्ना बप्तिस्मा दिने र विलियम मिलर आफ्ना-आफ्नै इतिहासका धर्मशास्त्रीय विद्यालयहरूमा प्रशिक्षित थिएनन्। लाओडिसीयाको एडभेन्टवादलाई जाँच्ने पछिल्लो वर्षाको सन्देश, “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” को प्रयोगद्वारा उत्पन्न हुने सन्देश हो।

जब ख्रीष्टले करारलाई पुष्टि गर्नुभएको हप्ताका पहिलो साढे तीन वर्षलाई दोस्रो साढे तीन वर्षमाथि राखिन्छ, तब हामी यस्तो भविष्यवाणीमय ज्योति पाउँछौं जसले जिज्ञासु मनमा उत्पन्न हुन सक्ने कुनै पनि देखिने असंगतिलाई स्पष्ट पार्दछ। त्यो हप्ता त्यही समय थियो जब करारका सन्देशवाहकले करारलाई पुष्टि गर्नु थियो, र बाइबलीय करार

रगतद्वारा पुष्टि गरिनुपर्छ। ख्रीष्टको बप्तिस्मा र क्रूसारोपण तथा स्तिफनसको ढुंगाले हानी मारिनु—यी सबैले रगतलाई चिन्हित गर्छन्। दुवै रेखाहरूले करारको रगतलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र ती रेखाहरूले करारलाई पुष्टि गरिरहेका छन्।

जब “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” एकसाथ ल्याइन्छ, तब बप्तिस्मा र क्रूसारोपण पहिलो मार्गचिह्न हुन्, र क्रूसारोपण तथा स्तिफनसको ढुङ्गाले हानी हत्या अन्तिम मार्गचिह्न हुन्। जब तिनीहरूलाई एकै रेखामा एकत्र गरिन्छ, तब हामी क्रूस र स्तिफनसको मृत्युमा मिखाएल उभिनुभएको अवस्थालाई यहूदीहरूले सुसमाचारको अस्वीकारलाई मुद्राङ्कित गरेका दुई साक्षीको रूपमा भेट्नुपर्छौं। ख्रीष्टको मृत्यु उहाँका चेला स्तिफनसको मृत्यु पनि हो, जुन दुई रेखाहरू संयुक्त हुँदा निस्तार-चाड हुन्छ। तीन दिनपछि ख्रीष्ट पहिलो फलको भेंटस्वरूप पुनर्जीवित हुनुहुन्छ।

तर अब ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभएको छ, र निदाएकाहरूका प्रथम फल हुनुभएको छ। १ कोरिन्थी १५:२०।

पासोवर र तेस्रो दिनको पहिलो फलको पर्वको बीचमा अखमिरी रोटीको पर्वको आरम्भ पर्छ। अखमिरी रोटी “फुल्दैन्”, र ख्रीष्ट दोस्रो दिनमा उठ्नुभएन; उहाँ तेस्रो दिनमा उठ्नुभयो। “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” को अनुप्रयोगमा ख्रीष्ट र स्तिफनस सँगै मर्छन्, तर पहिलो फलको पुनरुत्थानमा एक क्रम भएकाले स्तिफनस ख्रीष्टपछि पुनर्जीवित हुन्छ।

तर प्रत्येक मानिस आफ्नै क्रमअनुसार: ख्रीष्ट प्रथम फल; त्यसपछि उहाँको आगमनमा ख्रीष्टका भएकाहरू। १ कोरिन्थी १५:२२।

वसन्तकालीन पर्वहरूलाई एक-अर्काबाट अलग गर्न सकिँदैन, किनकि तिनीहरू प्रत्यक्ष रूपमा एक-अर्कासँग सम्बन्धित छन्। यस अर्थमा, पेन्तेकोस्तले चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था जनाउँछ, जब पवित्र आत्माको खन्याइने कार्यको पुनरावृत्ति हुनेछ, र त्यसपछि प्रकाश अध्याय अठारको दोस्रो स्वरले वर्तमानमा सुसमाचार नजानेकाहरूलाई बाबेलबाट निस्केर आउन आह्वान गर्नेछ। “बाबेल” भन्ने शब्द “बाबेल” नै भन्ने शब्दमा आधारित छ, जसको अर्थ भ्रम हो, किनकि बाबेलको पतनमा नै परमेश्वरले भाषाहरूलाई भ्रमित पार्नुभयो, र पेन्तेकोस्तमा नै परमेश्वरले सुसमाचारलाई संसारमा पुर्‍याउनका लागि भाषाहरूको त्यस भ्रमलाई उल्टाइदिनुहुन्छ। यसरी पेन्तेकोस्त र आइतबारको व्यवस्था एक-अर्कासँग मेल खान्छन्।

पेन्तेकोस्तमा भाषाहरूको वरदान चेलाहरूलाई दिइयो, तर त्यसबेला तिनीहरूको सन्देश अझै पनि यहूदीहरूमै सीमित थियो। जब यी दुवै रेखाहरूलाई एकसाथ ल्याइन्छ, तब पेन्तेकोस्त ईस्वी सन् ३४ मा पर्छ, जब स्तिफनसलाई ढुङ्गाले हानेर मारियो र त्यसपछि सुसमाचार त्यस्ता मानिसहरूका लागि लगियो जो हाल सुसमाचारलाई जान्दैनन्।

स्तिफनले तिनको प्रतिनिधित्व गर्छन् जो “उहाँको आगमनमा” पुनरुत्थान गरिन्छन्, तर जो उहाँसँगै मरेका छन्। पहिलो फलको भेटिले तेस्रो दिनमा ख्रीष्टको पुनरुत्थानलाई चिन्हित गर्छ, र यसले हप्ताहरूको पर्वको आरम्भलाई पनि चिन्हित गर्छ, जुन पेन्तेकोस्तको पर्व पनि हो, र जसले सिनैमा दस आज्ञा प्रदान गरिएको घटनाको स्मरण गराउँछ।

अक्टोबर २२, १८४४, क्रूससँग मेल खान्छ, किनकि अन्य प्रमाणहरूमध्ये सिस्टर ह्वाइटले क्रूसपछिको चेलाहरूको निराशालाई अक्टोबर २२, १८४४ पछि आएको निराशासँग मेल गराउनुहुन्छ। क्रूस र अक्टोबर २२, १८४४, दुवैले चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थालाई पूर्वछायित गर्छन्। पेन्तेकोस्तले पनि चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ, तर पेन्तेकोस्त क्रूसको बावन्न दिनपछि आयो। पास्हाद्वारा प्रतिरूपित गरिएको क्रूसले पर्वहरूको एउटा शृङ्खलाको आरम्भ गराउँछ, जसले मृत्युको दूतले मिश्रलाई नाघेर गएको रातदेखि व्यवस्था दिइएसम्म प्राचीन इसाएलका पुराना मार्गहरूको स्मरण गराउँछन्। यद्यपि ती पर्वहरूसँग आफ्नै विशिष्टताहरू छन्, तिनीहरू एक-अर्कासँग अविच्छिन्न रूपमा सम्बद्ध छन्। त्यसकारण, पास्हादेखि पेन्तेकोस्तसम्मका सम्पूर्ण बावन्न दिनलाई एउटै एकल मार्गचिह्नको रूपमा लागू गर्नु यथार्थ हुन्छ।

यस कारणले, क्रूस, स्तिफनसको मृत्यु, र पेन्तेकोस्त—यी सबैले प्रकाश अध्याय अठारको दोस्रो स्वरले परमेश्वरका अरू बगाललाई बाबेलबाट बाहिर बोलाउन आरम्भ गर्दा, आधुनिक बाबेलमाथि सुरु हुने प्रगतिशील कार्यकारी न्यायको

साथ चाँडै आउने आइतवारको व्यवस्थाको पूर्वछाया दिन्छन्। त्यही मार्गचिह्नमा यरूशलेममाथिको कार्यकारी न्याय आइपुग्यो, यद्यपि परमेश्वरले आफ्नो कृपामा मन्दिर र नगरको वास्तविक विनाशलाई क्रूसपछिको लगभग चालीस वर्षसम्म, सन् ७० सम्म, स्थगित गर्नुभयो। प्राचीन यरूशलेमको विनाशले संयुक्त राज्य अमेरिकामा “राष्ट्रिय धर्मत्यागपछि राष्ट्रिय विनाश आउँछ” भन्ने बेला सुरु हुने प्रगतिशील कार्यकारी न्यायको आरम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

सत्य दुई जनाको साक्षीमाथि स्थापित हुन्छ, र ख्रीष्टले करार पुष्टि गर्नुभएको साढे तीन वर्षका दुई रेखाहरूमा हामी मृत्यु र पुनरुत्थानका दुई साक्षीहरू भेट्नुपर्छौं, जुन त्यस इतिहाससँग सम्बन्धित छ जसले चाँडै आउन लागेको आइतवारको व्यवस्था पहिचान गराउँछ। प्रकाश अध्याय एघारमा रहेको त्यो आइतवारको व्यवस्था “महान् भूकम्पको घडी” भनेर चिनाइएको छ। त्यो “घडी” साढे तीन वर्षसम्म साक्षी दिएको दुई साक्षीहरूसँग प्रत्यक्ष रूपमा जोडिएको छ। तिनीहरूको साक्षी तिनीहरूको मृत्यु र पुनरुत्थानसँगै अन्त हुन्छ।

तिनीहरूको साढे तीन वर्षको साक्षी, त्यसपछि तिनीहरूको मृत्यु र पुनरुत्थान, यी दुवै येशू र स्तिफनसको मृत्यु र पुनरुत्थानद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि “line upon line,” स्तिफनस ख्रीष्टसँगै पुनरुत्थित भएको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। प्रथमफलको चाडमा दुईवटा मुख्य भेटीहरू प्रस्तुत गरिन्थे।

एकचोटि निष्कलङ्क थुमा थियो, र अर्को जौको भेटी थियो। जौले पछ्याएर आउने बालीलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, र थुमाले ख्रीष्टलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। ख्रीष्ट तेस्रो दिनमा पुनरुत्थान हुनुभयो, र स्तिफनसले पछ्याएर आउनेहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्थे, अनि जौले पनि पछ्याएर आउने बालीलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारका दुई साक्षीहरूले साढे तीन वर्षसम्म साक्षी दिए, त्यसपछि तिनीहरू मारिए, र त्यसको साढे तीन दिनपछि पुनः जीवित पारिए। ती दुई साक्षीहरू ख्रीष्टद्वारा पूर्वछायाङ्कित गरिएका थिए, जो प्रथम फल हुनुहुन्थ्यो; किनकि तिनीहरूले एक लाख चवालीस हजारलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जो स्वयं पनि प्रथम फल हुन्।

अनि मैले हेरेँ, र हेर, सियोन पर्वतमा एउटा थुमा उभिइरहेको थियो, र उहाँसँग एक लाख चवालीस हजार जना थिए, जसका निधारहरूमा उहाँका पिताको नाउँ लेखिएको थियो। अनि मैले स्वर्गबाट एउटा स्वर सुनेँ, धेरै पानीहरूको आवाजझैँ, र ठूलो गर्जनको आवाजझैँ; अनि मैले वीणा बजाउनेहरू आफ्ना वीणाहरू बजाइरहेका जस्तो स्वर सुनेँ। अनि तिनीहरूले सिंहासनको सामु, ती चार जीवित प्राणीहरूको सामु, र प्राचीनहरूको सामु मानौं एउटा नयाँ गीत गाइरहेका थिए; र त्यो गीत पृथ्वीबाट उद्धार गरिएका ती एक लाख चवालीस हजार बाहेक अरू कसैले सिक्न सक्दैनथ्यो। यी तिनीहरू हुन् जो ख्रीष्टसँग अशुद्ध पारिएका छैनन्; किनकि तिनीहरू कुमारीहरू हुन्। यी तिनीहरू हुन् जो थुमा जहाँजहाँ जानुहुन्छ उहाँकै पछि लाग्छन्। यी मानिसहरूमध्येबाट उद्धार गरिएका थिए, परमेश्वर र थुमाका निम्ति पहिलो फल भएर। अनि तिनीहरूको मुखमा कुनै छल पाइएन; किनकि तिनीहरू परमेश्वरको सिंहासनको सामु निर्दोष छन्। प्रकाश 14:1-5।

पहिलो फलको पर्वमा अर्पण गरिने जौको बलिदानले त्यसपछि आउने बालीलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, र इ.सं. 34 मा स्तिफनसले इ.सं. 31 मा ख्रीष्टको मृत्यु पछ्यायो, यद्यपि “line upon line,” तिनीहरू एउटै waymark मा मरे। पहिलो फलका अर्पणहरूको सम्बन्धमा, ख्रीष्ट मारिएको थुमा हुनुहुन्थ्यो र स्तिफनस जौ थियो। पावलका अनुसार “Christ” भनेको “the first fruits of them that slept” हो, अनि त्यसपछि “afterward they that are Christ’s at his coming!” एक लाख चवालीस हजार पहिलो फलहरू हुन्, र तिनीहरू ती हुन् “which follow the Lamb whithersoever he goeth.”

प्रकाशको पुस्तकको एघारौँ अध्यायको “महाभूकम्प” को “घडी” मा, साढे तीन वर्षसम्म अगमवाणी गरेका, तर मारिएर साढे तीन दिनसम्म सडकहरूमा लडिरहेकाहरू—ती दुई साक्षीहरू—पुनर्जीवित हुन्छन्। तिनीहरू ती हुन् जसलाई स्तिफनसले प्रतिनिधित्व गरे, जो अगमवाणीय रूपमा येशूसँगै पुनर्जीवित भए, तर येशूपछि पनि। यसकारण अतल कुण्डबाट उक्लेर आएको पशुले तिनीहरूलाई हत्या गरेपछि, तिनीहरू “साढे तीन दिन” पछि पुनर्जीवित हुन्छन्। जुन “घडी” मा तिनीहरू पुनर्जीवित हुन्छन्, त्यही “घडी” मा तिनीहरू एउटा झण्डाका रूपमा स्वर्गतर्फ उक्लन्छन्। तिनीहरूको पुनर्जीवन र स्वर्गारोहणको प्रक्रिया परमेश्वरको अगमवाणीय वचनमा सावधानीपूर्वक

रूपरेखाबद्ध गरिएको छ, र त्यसमा यो पनि समावेश छ कि तिनीहरूलाई स्तिफनसको वास्तविक मृत्युबाट पूर्वछायाङ्कित गरिएको थियो; यसरी तेस्रो स्वर्गदूतको लाओडिकियाली आन्दोलनबाट तेस्रो स्वर्गदूतकै फिलाडेल्फियाली आन्दोलनमा रूपान्तरित भइरहँदा दुई साक्षीहरूमाथि सम्पन्न गरिने आत्मिक मृत्युलाई तिनीहरूले प्रतिनिधित्व गर्छन्।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“एउटा कुरा निश्चित छ: ती सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टहरू, जसले शैतानको झण्डामुनि आफ्नो अडान लिन्छन्, तिनीहरूले सबैभन्दा पहिले परमेश्वरको आत्माका साक्ष्यहरूमा समाविष्ट चेतावनीहरू र हप्काइहरूमाथिको आफ्नो विश्वास त्याग्नेछन्।

“अझ बढी समर्पण र अझ पवित्र सेवाको निम्ति आह्वान भइरहेको छ, र यो आह्वान निरन्तर भइरहनेछ। जो अहिले शैतानका सुझावहरू प्रकट गरिरहेका छन्, तिनीहरूमध्ये केही आफ्नो होशमा आउनेछन्। विश्वासको महत्त्वपूर्ण पदहरूमा रहेका कतिपयले यस समयको सत्यलाई बुझ्दैनन्। तिनीहरूकहाँ यो सन्देश पुऱ्याइनुपर्छ। यदि तिनीहरूले यसलाई ग्रहण गरे भने, ख्रीष्टले तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नुहुनेछ, र तिनीहरूलाई उहाँसँग सहकर्मी बनाउनुहुनेछ। तर यदि तिनीहरूले सन्देश सुन्न इन्कार गरे भने, तिनीहरूले अन्धकारका अधिपतिको कालो झण्डामुनि आफ्नो स्थान लिनेछन्।”

“मलाई यसो भन्न निर्देशन दिइएको छ कि यस समयका लागि बहुमूल्य सत्य मानव-मनमा झन् झन् स्पष्ट रूपमा प्रकट हुँदैछ। विशेष अर्थमा पुरुष र स्त्रीहरूले ख्रीष्टको मासु खानु र उहाँको रगत पिउनु पर्नेछ। बुझाइको विकास हुनेछ, किनकि सत्य निरन्तर विस्तार हुन सक्ने स्वरूपको छ। सत्यका दैवी उद्गमकर्ता उहाँलाई जान्न अघि बढिरहनेहरूका साथ अझ निकट र झन् निकट सहभागितामा आउनुहुनेछ। जब परमेश्वरका जनहरूले उहाँको वचनलाई स्वर्गको रोटीका रूपमा ग्रहण गर्छन्, तब तिनीहरूले थाहा पाउनेछन् कि उहाँको प्रकट हुनु प्रभातझैँ तयार पारिएको छ। जसरी भोजन खाँदा शरीरले शारीरिक बल प्राप्त गर्छ, त्यसरी नै तिनीहरूले आत्मिक शक्ति प्राप्त गर्नेछन्।”

“मिश्रको दासत्वबाट इस्राएलका सन्तानहरूलाई निकालेर मरुभूमि हुँदै कनानमा लैजानुहुँदा प्रभुको योजनालाई हामीले आधा पनि बुझेका छैनौं। ”

“सुसमाचारबाट चम्किरहेका दैवी किरणहरूलाई जब हामी संकलन गर्छौं, तब यहूदी व्यवस्थाबारे हामी अझ स्पष्ट अन्तर्दृष्टि प्राप्त गर्नेछौं, र त्यसका महत्त्वपूर्ण सत्यहरूलाई अझ गहिरो रूपमा कदर गर्नेछौं। सत्यको हाम्रो अन्वेषण अझै अपूर्ण छ। हामीले प्रकाशका केवल केही किरणहरू मात्र संकलन गरेका छौं। जो दैनिक रूपमा वचनका विद्यार्थी हुँदैनन्, तिनीहरूले यहूदी व्यवस्थाका समस्याहरूको समाधान गर्नेछैनन्। तिनीहरूले मन्दिर-सेवाले सिकाएका सत्यहरू बुझ्नेछैनन्। परमेश्वरको महान् योजनाप्रति सांसारिक समझले उहाँको कार्यलाई अवरुद्ध तुल्याउँछ। भविष्यको जीवनले ती व्यवस्थाहरूको अर्थ प्रकट गर्नेछ, जुन ख्रीष्टले मेघ-स्तम्भमा आच्छादित भई आफ्ना जनहरूलाई दिनुभएको थियो।” Spalding and Magan, 305, 306.